



ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ι.Ν.ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ἤ ΑΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΔΗΜΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΑΤΤΙΚΗΣ

Διεύθυνση: Κοιμ.Θεοτόκου 11, "Αγ.Στέφανος 14565

Τηλέφωνο / Φάξ: 210 8141919

email: enoria_koimth_agst@yahoo.gr Διαδίκτυο: www.agios-stefanos.gr

Έτος 5° / Τεύχος 54° / Ιούλιος 2016

Έρμηνεία Αγίας Γραφής

Η Παλαιά στην Καινή Διαθήκη Μάθημα 10° (Ματθ. 1,20-23)

Τήν προφητεία αὐτή ὁ Ἡσαΐας τήν εἶπε στόν Ἄχαζ, τόν βασιλέα τοῦ ἰουδαϊκοῦ κράτους, ὅταν αὐτός ἐτοιμαζόταν γιά τόν πόλεμο ἐναντίον τῶν Ἰσραηλιτῶν καί τῶν Ἀραμαίων. Οἱ Ἀραμαῖοι μέ ἀρχηγό τόν βασιλέα τους Ρασείμ συμάχησαν μέ τόν βασιλιά τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ κράτους Φακεέ καί μέ πολλούς ἄλλους ἡγεμόνες Φοινικικῶν καί Φιλισταϊκῶν πόλεων καί διοργάνωσαν κίνημα ἐναντίον τῶν Ἀσσυρίων.

Στό κίνημά τους προσκάλεσαν καί τόν Ἄχαζ, τόν βασιλέα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ κράτους, καί, ἐπειδή αὐτός ἀρνήθηκε, ἐξερράγη τό 734 / 733 π.Χ. ὁ λεγόμενος Συρο-εφραϊμιτικός πόλεμος.

Οἱ ἐνωμένοι στρατοί τῶν Ἰσραηλιτῶν καί τῶν Ἀραμαίων εἰσέβαλαν στό ἰουδαϊκό ἔδαφος. Περίτρομος ὁ Ἄχαζ ἤθελε νά προσκαλέσει τούς Ἀσσυρίους σέ βοήθεια γιά τήν ἀποτροπή τοῦ κινδύνου. Ἐδῶ ἐπενέβη ὁ προφήτης Ἡσαΐας, γιατί ἔβλεπε σέ κίνδυνο τήν πίστη τοῦ λαοῦ του καί ἤθελε νά ματαιώσει τό σχέδιο τοῦ Ἄχαζ, συμβουλεύοντάς τον νά ἔχει πίστη στόν Θεό καί θά ἀποτραπεῖ ὁ κίνδυνος τοῦ ἔθνους. Ἐπειδή μάλιστα τόν ἔβλεπε δύσπιστο, τοῦ πρότεινε νά ζητήσει ἀπό τόν Θεό ὁποιοδήποτε «σημεῖον», δηλαδή θαῦμα, γιά νά ἀποδειχτεῖ ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ. Μέ τό θαῦμα αὐτό θά ἐπίστευε ὁ βασιλεύς στήν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ, πού θά ἀπέτρεπε καί τόν παρόντα κίνδυνο ἀπό τό

ἔθνος του καί δέν θά καλοῦσε, λοιπόν, τούς εἰδωλολάτρες Ἀσσυρίους γιά συμάχους πρὸς ἀποτροπή τοῦ κινδύνου, γιατί αὐτοί θά ἔφερναν καί τήν εἰδωλολατρία στήν χώρα.



Ὁ Ἄχαζ ὅμως προφασίστηκε τόν εὐσεβῆ, ὅτι τάχα δέν θέλει νά ἐκπειράσει τόν Θεό, καί δέν ζήτησε θαῦμα, ὅπως τοῦ πρότεινε ὁ Προφήτης. Στήν ἄρνηση αὐτή τοῦ βασιλέως, ὁ προφήτης Ἡσαΐας, γιά νά δείξει τήν ἀλήθεια τοῦ κηρύγματός του, τῆς πίστες δηλαδή στό Θεό καί στήν παντοδυναμία του, διατυπώνει τό μεγαλύτερο θαῦμα τῆς ἱστορίας, τήν γέννηση τοῦ Ἐμμανουήλ ἀπό τήν Παρθένο, διά τοῦ Ὁποίου θά σωθοῦν ὅσοι θά πιστέψουν.

Ἔτσι στήν διαφωνία ἐκείνη τοῦ Προφήτη καί τοῦ βασιλέως Ἄχαζ χρεωστοῦμε τήν περίφημη προφητεία τοῦ Ἡσαΐα περί τοῦ Μεσσία ἀπό τήν Παρθένο, τό «ἰδοῦ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καί τέξεται υἱόν καί καλέσουσι τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ», αὐτό πού ἀναφέρει ὁ στίχος πού ἐρμηνεύουμε.

(Ματθ. 1,23-25)

Παρατηρήστε, ἀγαπητοί μου, τήν ἔκφραση τοῦ προφήτου «Ἡ Παρθένος»! Ἡ λέξη εἶναι μέ ἄρθρο. Ἔχει τήν ἔννοια ὅτι πρόκειται γιά ἐξαιρετική Παρθένο. Ἀλλά θέλω νά κάνω μία ἀναγκαῖα παρατήρηση: Ἡ ἑβραϊκή λέξη «άλμά», πού χρησιμοποιεῖ τό ἑβραϊκό κείμενο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, μεταφράζεται κατά λέξη «νεάνιδα». Γιά τήν παρθένο γυναῖκα ἡ Παλαιά Διαθήκη χρησιμοποιεῖ κυρίως τήν λέξη «μπεθουλά». Οἱ Ἰουδαῖοι ὅμως, πολέμιοι τοῦ Χριστιανισμοῦ, πού δέν πιστεύουν στήν ὑπερφυσική γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ἀρπάζονται ἀπ' αὐτό ἀκριβῶς, τό ὅτι δηλαδή ὁ Ἡσαΐας δέν χρησιμοποιεῖ τήν λέξη «μπεθουλά» πού σημαίνει τήν παρθένο, ἀλλά χρησιμοποιεῖ τήν λέξη «άλμά», πού σημαίνει τήν νεάνιδα. Μάλιστα στηριζόμενοι καί στήν μετάφραση μετάφραση τοῦ Ἀκύλα καί τοῦ Συμμάχου, ἀποδίδουν οἱ Ἰουδαῖοι αὐτοί ἀπό τό ἑβραϊκό κείμενο τήν λέξη «άλμά» τοῦ στίχ. 7,14 τοῦ Ἡσαΐα μέ τό «νεάνιδα», ὄχι βέβαια μέ τήν ἔννοια τῆς παρθένου, ἀλλά γενικά μέ τήν ἔννοια τῆς νεαρᾶς γυναίκας. Ἦδη ὁ Ἰουστίνος ὁ φιλόσοφος καί μάρτυς (†165) ἐλέγχει τούς συγχρόνους του Ἰουδαίους ὅτι διαστρέφουν τό σημαντικώτατο αὐτό χριστολογικό χωρίο τοῦ Ἡσαΐα ἐξηγώντας τό «άλμά» μέ τό νεάνιδα.

Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὸ «μάτι» καὶ τὴν βασκανία (δ)

**Τί σημαίνει τὸ φτύσιμο
γιὰ τὴν ἀποτροπὴ τῆς βασκανίας;**

Αὐτὸ ἔχει μαγικὴ προέλευση. Πολλοὶ συνηθίζουν νὰ φτύνουν κάποιο ἄνθρωπο ἢ κάποιο ἀντικείμενο γιὰ νὰ μὴ πιάσει τὸ μάτι. «Νὰ σέ φτύσω νὰ μὴ βασκαθεῖς», ποὺ ἀπευθύνεται σὲ ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους θαυμάζουμε γιὰ τὰ προσόντα καὶ τὴν εὐτυχία τους.

Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ φτύνει, ἀσχημίζει τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καὶ ρυπαίνει τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ τοῦ ὁποίου μέλος εἶναι κάθε χριστιανός. Ἄρα, **τὸ φτύσιμο εἶναι πράξη ἐξευτελισμοῦ καὶ διαπομπεύσεως. Εἶναι πράξη βλασφημίας κατὰ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου ναὸς εἶναι τὸ σῶμα κάθε βαπτισμένου πιστοῦ.** Ὄντας ἐκεῖνος ἀκάθαρτος ἐπιδιώκει νὰ μεταφέρει καὶ στὸν ἄνθρωπο τὸ μόλυσμα τῆς ἀκαθαρσίας. Ὄταν, λοιπόν, ὁ γητευτὴς κάνει ὅ,τι θὰ ἔκανε ὁ διάβολος, κι ὁ ἐξορκιστὴς λερώνει μὲ τὸν ἐξευτελιστικὸ αὐτὸ τρόπο τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τότε δὲν χρειάζεται νὰ ἐπέμβει ἐκεῖνος. Μόνος του ὁ ἄνθρωπος παραδίδει τὸν συνάνθρωπό του στὴν ἐξουσία τοῦ σατανᾶ.

Τὸ φτύσιμο ποὺ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία στὴν ἀκολουθία τῆς Κατηχήσεως ἔχει διαφορετικὴ ἔννοια. Ἐδῶ ἐμπύεται ὁ διάβολος ἀπὸ τὸν εὐτρεπιζόμενο πρὸς τὸ ἅγιο βάπτισμα κατηχούμενο. Ὁ «ἐμπτυσμός» ἐδῶ συμβολίζει τὴν ἀποταγὴ ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου καὶ τὴν σύνταξη μὲ τὸν Χριστό.

**Ἐπιτρέπεται νὰ διαβάζεται ἡ εὐχὴ
τῆς βασκανίας σὲ παιδιὰ ἀβάπτιστα;**

Τὴν ἀπάντηση στὸ παραπάνω ἐρώτημα μᾶς τὴ δίδει ὁ καθηγητὴς τῆς Λειτουργικῆς κ. Ἰω. Φουντούλης:

Τὰ ἀβάπτιστα νήπια ἐφόσον εἶναι γεννημένα ἀπὸ χριστιανούς γονεῖς, ποὺ ἔχουν τὴν πρόθεση νὰ τὰ βαπτίσουν, δὲν εἶναι βέβαια χριστιανοί, ἐφόσον δὲν ἔχουν ἀκόμη μπεῖ στὴν χριστιανικὴ κοινότητα μὲ τὸ ἅγιο βάπτισμα,

εἶναι ὅμως κατὰ κάποιο ἔμμεσο τρόπο μέλη τῆς Ἐκκλησίας, μπορούμε νὰ εἰποῦμε «κατηχούμενα».

Βλέπετε στὶς εὐχὲς ποὺ διαβάζονται κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεως γίνεται εἰδικὸς λόγος καὶ εἰδικὴ δέηση γιὰ τὸ παιδί. Ἐτσι στὴν Α' εὐχὴ λέγει: «καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς κυθηὲν νήπιον διατήρησον ἀπὸ πάσης φαρμακείας, ἀπὸ πάσης χαλεπότητος, ἀπὸ πάσης ζάλης τοῦ ἀντικειμένου, ἀπὸ πνευμάτων πονηρῶν ἡμερινῶν τε καὶ νυκτερινῶν... ἀπὸ νόσου καὶ μαλακίας, ἀπὸ ζήλου καὶ φθόνου καὶ ὀφθαλμῶν βασκανίας καὶ ἐλέησον αὐτὴν καὶ τὸ βρέφος... καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς κυθηὲν νήπιον ἀξίωσον προσκυνῆσαι τὸν ἐπίγειον ναόν...».

Τὴν ὄγδοη δὲ ἡμέρα ὀδηγεῖται στὸν ναὸ καὶ «κατασφραγίζεται» τὸ παιδί, τοῦ δίδεται τὸ ὄνομα καὶ διαβάζεται ἡ παλαιὰ εὐχὴ τῆς καταγραφῆς τῶν κατηχούμενων: «Κύριε ὁ Θεὸς δεόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν, σημειώθητω τὸ φῶς...». Καὶ διὰ τοῦ βρέφους κάμνει ὁ ἱερεὺς «σταυροῦ τύπον» πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ ναοῦ ἢ τῆς εἰκόνας τῆς Θεοτόκου.

Πολὺ περισσότερο κατὰ τὴν ἀκολουθία τοῦ σαραντισμοῦ, ποὺ «ἐκκλησιάζεται» τὸ παιδί, ἀναγιγνώσκονται εἰδικὲς εὐχὲς γι' αὐτό, ποὺ ἤδη ἀπὸ τὴν ὄγδοη ἡμέρα καλεῖται «δούλος τοῦ Θεοῦ», καὶ εἰσάγεται στὸν ναὸ καὶ στὸ θυσιαστήριο.

Ἐπομένως κατ' ἀναλογίαν μπορεῖ νὰ μετάσχει καὶ τῶν ἄλλων εὐλογιῶν καὶ εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἐφόσον αὐτὸς δὲν ἔχουν χαρακτῆρα μυστηρίου. Ἡ εὐχὴ τῆς βασκανίας ἐξ ἄλλου εἶναι ἕνα εἶδος ἐξορκισμοῦ, καὶ ἐξορκισμοὶ ἐδιabάζοντο καὶ διαβάζονται καὶ σήμερα στοὺς κατηχούμενους.

Ἐκτὸς αὐτοῦ γιὰ τὴν βασκανία γίνεται, ὅπως εἶδαμε, εἰδικὸς λόγος στὴν Β' εὐχὴ, ποὺ διαβάζεται τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς γεννήσεως τοῦ παιδιοῦ. Ἀσφαλῶς λοιπὸν μπορεῖ νὰ ἀναγνωσθεῖ

ἡ εὐχὴ τῆς βασκανίας καὶ σὲ μὴ βαπτισμένα παιδιὰ.

Καὶ συνεχίζει ὁ καθηγητὴς κ. Ἰω. Φουντούλης:

Δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως ἂν δὲν ὑπάρχει πραγματικὴ ἀξία, ὁ ἱερεὺς νὰ ἀναγιγνώσει τὴν σχετικὴ εὐχὴ καὶ νὰ γίνεται συνεργὸς καὶ νὰ ἐνθαρρύνει τὶς δεισιδαιμονίες τῶν ἀπλοϊκῶν πιστῶν. **Ἡ εὐχὴ τῆς βασκανίας δὲν ἔχει τὸν χαρακτῆρα ἀντιβασκανικοῦ ἐμβολίου.** Πρέπει ὅμως νὰ γίνεται συστηματικὰ καὶ ἐγκαίρως ἡ διαφώτιση τῶν χριστιανῶν γιὰ νὰ γνωρίζουν τὴν σημασία, τὸν σκοπὸ καὶ τὴν δύναμη τῶν λειτουργικῶν εὐχῶν καὶ τῶν διαφόρων ἀκολουθιῶν. Ἄλλως γιατί νὰ ζητοῦμε εὐθύνες ἀπὸ ἀνεύθυνους καλοπροαίρετους ἀνθρώπους; Ἄς ἐρωτᾶ τὴν συνείδησή του ὁ κάθε ἱερεὺς, ἂν δὲν εἶναι αὐτὸς ὑπεύθυνος γιὰ τὸ σκότος στὸ ὁποῖο ζοῦν ἀκόμη τὰ λογικά του πρόβατα. Δὲν χρειάζεται γιὰ τὴν προσπάθεια αὐτὴ οὔτε πολλὴ σοφία οὔτε μεγάλες ρητορικὲς ικανότητες. **Θὰ πρέπει χωρὶς καθυστερήσεις νὰ φωτισθοῦν οἱ πιστοί, γιατί μὲ κάτι τέτοιου εἶδους προλήψεις διασύρονται καὶ βεβηλώνονται τὰ ἁγιαστικά μέσα τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ γινόμεθα αἰτία νὰ συκοφαντηθῆται ἡ πνευματικὴ μας λατρεία καὶ νὰ θεωρηθῆται ἀπὸ πολλοὺς συνώνυμη μὲ τὴν μαγεία καὶ τὴν δεισιδαιμονία.**

Τί εἶναι οἱ γητευτές;

Οἱ γητευτές εἶναι καὶ αὐτοὶ μάγοι. Ὁ ΞΑ' (= 61ος) κανόνας τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τοὺς κανονίζει μὲ ὅ χρόνια ἀκοινωνησίας. Οἱ γητευτές εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀνακατεύουν μαζί μὲ τὶς ἐπικλήσεις τῶν δαιμόνων καὶ ψαλμούς τοῦ Δαυὶδ, ὀνόματα ἁγίων καὶ αὐτῆς τῆς κυρίας Θεοτόκου γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει: «ὅτι καὶ ἂν ἐπικαλοῦνται τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος, καὶ τῶν ἁγίων, καὶ ἂν κάνουν τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ πρέπει οἱ χριστιανοὶ νὰ τοὺς ἀποφεύγουν».



Ἀντιαιρετική Στήλη



Τί πιστεύουν οί αίρέσεις γιὰ τὸν Χριστὸ (13^ο - τελευταῖο)

ΣΕΥΗΡΙΑΝΟΙ. Ὁπαδοὶ τοῦ μονοφυσίτη Σευήρου Ἀντιοχείας. Δεχότανε ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ τὴ φθορὰ καὶ τὶς φυσικὲς ἀνάγκες, μόνο μετὰ τὴν ἀνάσταση. Προηγούμενως ἦταν ὅπως τὸ δικό μας. Οἱ Σευηριανοὶ ἦταν μετριοπαθεῖς μονοφυσίτες, δηλαδὴ ἔκαναν μὲν λόγο πάντοτε γιὰ μιὰ φύση τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν ἔνωση, ἀλλὰ δέχονταν καὶ τὴ φράση «ἀσυγχύτως καὶ ἀτρέπτως».

ΣΗΘΙΑΝΟΙ. Γνωστικοὶ ποὺ παραδέχονταν ὅτι ἀπὸ τὸν Σήθ κατὰ σπέρμα καὶ κατὰ διαδοχὴ γένους, ἦλθε στὸν κόσμον ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ὄχι γεννηθεῖς, ἀλλὰ φανερωθεῖς μὲ κάποιο θαυμαστὸ τρόπο. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ Σήθ, ὁ τότε, καὶ Χριστὸς τώρα, ποὺ ἐπιφοίτησε στὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τὴ μητέρα Του (τὴν οὐράνια) ἄνωθεν ἀπεσταλμένος.

ΤΑΤΙΑΝΟΣ. Γνωστικὸς, ποὺ παραδεχόταν γιὰ τὸν Χριστό, ὅτι δὲν προσέλαβε ἀληθινὴ σάρκα.

ΥΙΟΘΕΤΙΣΜΟΣ. Σύμωνα μὲ τὴν αἵρεση αὐτή, ποὺ διδάχτηκε κυρίως στὴν Ἰσπανία, ὁ Χριστὸς ὅπως ὡς Θεὸς εἶναι φυσικὸς Υἱός, ἔτσι ὡς ἄνθρωπος εἶναι θετὸς υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

ΦΩΤΕΙΝΙΑΝΟΙ. Ὁπαδοὶ τοῦ Φωτεινοῦ, ἐπισκόπου Σιρμίου. Πίστευαν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἄνθρωπος καὶ μόνο. Ἐφόσον γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καθοσιώθηκε στὸν Θεὸ καὶ ἐπληρώθη ἀπὸ τὸν Λόγον μὲ κάποια θεία δύναμη, τὸν ὀνόμαζαν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ.

ΧΡΙΣΤΟΛΥΤΑΙ. Αἰρετικοὶ ποὺ πίστευαν ὅτι ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν ἀνάσταση, ἀφοῦ ἐγκατέλειπε τὸ ἔμψυχο σῶμα του στὴ γῆ, ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανοὺς μὲ γυμνὴ καὶ ἀπλὴ τὴ Θεότητα.

ΩΡΙΓΕΝΗΣ (ΩΡΙΓΕΝΙΣΤΑΙ). Παραδεχόταν γιὰ τὸν Χριστὸ ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐνωμένος μὲ πνεῦμα τὸ ὁποῖο εἶχε σῶμα καθαρὸ καὶ φωτεινὸ. Τὸ σῶμα αὐτὸ μεταβλήθηκε σὲ ἀνθρώπινο. Ἐπομένως δὲν ἐνανθρώπησε ὁ Λόγος, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα ποὺ ἦταν ἐνωμένο μ' αὐτόν.

Παραθέσαμε τὸν ἀλφαβητικὸ πίνακα τῶν κυριότερων αἱρέσεων, αἰρεσιάρχων καὶ «ἐκκλησιῶν» καὶ περιληπτικά, ὄχι τὸ περιεχόμενο τῆς διδασκαλίας τῆς αἱρέσεως, ἀλλὰ τὸ τί λέει ἢ καθεμίᾳ γιὰ τὸν Χριστό. Ἐννοεῖται πῶς ὁ πίνακας δὲν ἦταν πλήρης, ἀλλὰ ἐνδεικτικὸς.

Ἀγιολογικὴ Στήλη

Ἰσαπόστολος Ὑλγα 11 Ἰουλίου



Τὸν πολὺ τιμητικὸ τίτλο τοῦ Ἰσαποστόλου ἡ Ἐκκλησία τὸν ἔχει δώσει στοὺς Ἁγίους ἐκείνους, τῶν ὁποίων ὁ βίος καὶ οἱ ἀγῶνες «ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου» ὁμοιάζουν μὲ ἐκείνους τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Οἱ Ἀπόστολοι, μετὰ τὴν Πεντηκοστή, ἐπορεύθησαν «ἵνα μαθητεύσουν πάντα τα ἔθνη» καὶ νὰ βαπτίσουν ὅσους πιστεύσουν «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» καὶ τοὺς διδάξουν τὴν ἐφαρμογὴ τῶν θείων ἐντολῶν.


Ἡ ἁγία Ὑλγα, ὅταν μὲ τὸ Βάπτισμα καὶ τὸ Χρίσμα ἔγινε μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐβίωσε τὴν προσωπικὴ τῆς Πεντηκοστὴ μὲ τὴν ἔλευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν καρδιά της, «ἐπορεύθη» γιὰ νὰ μαθητεύσῃ τὸ δικό της ἔθνος.

Μετὰ τὸ Βάπτισμα ὀνομάστηκε Ἑλένη, ἀλλὰ στὸ ἀγιολόγιο καὶ τὴν ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας παρέμεινε ὡς Ὑλγα.

Ἐνα ἀπὸ τὰ τραγικὰ ἀποτελέσματα τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος εἶναι καὶ ἡ τάση τοῦ ἀνθρώπου νὰ δικαιολογῆται συνεχῶς γιὰ τὰ λάθη καὶ τὶς παραλήψεις του, ἀλλὰ καὶ ἡ νοοτροπία νὰ θέλῃ νὰ τὰ φορτώνη στοὺς συνανθρώπους του ἢ στὸν διάβολο. Ἐχοντας, λοιπόν, αὐτὴν τὴν νοοτροπία θέλουμε νὰ δικαιολογοῦμε καὶ τὴν νωθρότητα καὶ ἀδιαφορία μας γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ, λέγοντας ὅτι αὐτὰ δὲν γίνονται σήμερον ἢ τουλάχιστον δὲν μποροῦν νὰ ἐφαρμοστοῦν ἀπὸ ὅλους ἐμᾶς ποὺ ζοῦμε στὸν κόσμον καὶ ἀντιμετωπίζουμε καθημερινὰ μεγάλους πειρασμοὺς καὶ πολλὰ προβλήματα. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἁγία Ὑλγα μήπως δὲν ζοῦσε στὸν κόσμον, δὲν εἶχε οἰκογένεια καὶ στενοχώριες διάφορες, ἀλλὰ καὶ τὶς εὐθύνες ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀξίωμα ποὺ κατεῖχε; Καὶ ὅμως κατόρθωσε νὰ γίνῃ ἁγία καὶ παράλληλα ὁδηγὸς καὶ στήριγμα, ἀλλὰ καὶ φωτεινὸ παράδειγμα γιὰ πολλοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ Ἰσαπόστολος Ὑλγα “κουβαλά” μιὰ μεγάλη παράδοση καὶ διασώζει ἕνα ἥθος ἀρχοντικὸ καὶ θυσιαστικὸ. Ἐναν τρόπο ζωῆς ποὺ βρίσκει τὴν ἀπόλαυση στὴν κακοπάθεια καὶ τὴν προσφορὰ ὑπὲρ τοῦ “πλησίον”, στὸ «μακάριόν ἐστὶ μᾶλλον δίδοναι ἢ λαμβάνειν». Ποῦ δὲν ντρέπεται νὰ ἀνταλλάξῃ τὴν βασιλικὴ πορφύρα μὲ τὸ “λέντιον”, οὔτε τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν μὲ τὴν ἠθελημένη φτώχεια καὶ ταπείνωση. Ποῦ βρίσκει τὴν τρυφὴν στὴν ἐγκράτεια καὶ τὴν καλοπέραση στὴν διακονία. Ποῦ θεωρεῖ τὶς πληγὲς γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ συνανθρώπου ὡς τὰ πολυτιμότερα παράσημα καὶ λάφυρα.

Πρόγραμμα Ἀκολουθιῶν Ἰουλίου 2016

Κυριακή	Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Ἐφημέριος
Μὴν Ἰούλιος ἔχων ἡμέρας 31 Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νύξ ὥρας 10	Καθημερινῶς τελεῖται ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ στίς 7.00 μ.μ.	Τὸ μυστήριο τῆς ἔξομολογήσεως θὰ τελεσθεῖ στίς 5 & 19 Ἰουλίου ἀπὸ τὶς 10 π.μ.			1 Ἁγ. Ἀναργύρων <i>ἐορτάζον</i> <i>Παρακλήσιο</i> <i>Λ. Νυμφῶν</i> Θ. Λειτουργία μ. Ἁγιασμός 7.00 π.μ.	2 Κατάθεσις Τ. Ἑσθήτος Παναγίας Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ. *** Ἑσπερινὸς Κυριακῆς 7.00 μ.μ.	π. Ἀνδρέας
3 ΚΥΡΙΑΚΗ Β' Ματθαίου Ἁγιορειτῶν Πατέρων Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.				7 Ἁγ. Μεγαλομ. Κυριακῆς Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	8 Ἁγ. Μεγαλομ. Προκοπίου Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	9 Ἑσπερινὸς Κυριακῆς 7.00 μ.μ.	π. Χρυσοβαλάντης
10 ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' Ματθαίου Νεομαρτύρων Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	11 Ἁγ. Μεγαλομ. Εὐφημίας Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	Οἱ ἐφημέριοι τοῦ Ναοῦ διακονοῦν στὸ Κοιμητήριο κάθε Σάββατο 11-12 π.μ.		Μελετᾶτε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ ποὺ μοιράζεται κάθε Κυριακὴ στοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Ἑλλάδος		16 Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ. Κοιμητηριακὸς Ναός Ἁγ. Βαρβάρας *** Ἑσπερινὸς Κυριακῆς 7.00 μ.μ.	π. Τριαντάφυλλος
17 ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' Ματθαίου Ἁγ. Πατέρων Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.		19 ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΠΡΟΦ. ΗΛΙΑ 8.30 μ.μ. 01.00 π.μ.	20 Προφήτου Ἡλιοῦ			23 Ἑσπερινὸς Κυριακῆς 7.00 μ.μ.	π. Ἀνδρέας
24 ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' Ματθαίου Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	25 Κοίμησις Ἁγ. Ἄννης Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ. *** Πανηγυρικὸς Ἑσπερινὸς Ἁγ. Παρασκευῆς Παρακλήσιο 7.00 μ.μ.	26 Ἁγ. Παρασκευῆς <i>ἐορτάζον</i> <i>Παρακλήσιο</i> Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	27 Ἁγ. Μεγαλομ. Παντελεήμονος Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.			30 Ἑσπερινὸς Κυριακῆς 7.00 μ.μ.	π. Χρυσοβαλάντης